

Àfrica

de Joan Manuel Matoses

Sinopsi:

Ens trobem a la vint-i-dosena glaciació global, la que succeirà el famós escalfament global dels nostres dies. Els aliments són escassos, els gats ataquen els humans i un misteriós canal d'aigua no congelada divideix l'escenari en dos. Aquest és el punt de trobada de tres personatges que porten les seves intencions ben ocultes. Viatgen a l'antiga Àfrica en busca d'alguns graus més en el termòmetre? Provenen realment dels pobles d'on diuen ser originaris? Estem en una situació límit i l'instint de supervivència dels protagonistes d'aquesta història es desenvolupa. Però han d'anar en compte perquè en la capa de gel que s'estén arreu del món tot s'hi amaga.

Personatges: Yngwie, Esbjorn i Matti.

En descórrer-se o alçar-se el teló, sorpresa del públic en comprovar que encara hi ha qui usa el teló per començar una representació teatral. Seguidament, generalitzada sensació de fred agut, cortesia de l'aire condicionat industrial, que s'apoderarà de l'estança com una boira artúrica. A l'escenari, la claror de l'horitzó augmenta a velocitat imperceptible, lenta o somnolenta. Pertot, blocs de gel i desert antàrtic, sota la llum en coma del crepuscle boreal.

YNGWIE a la dreta, i ESBJORN a l'esquerra. YNGWIE remou el cos, en una espècie de dansa esperpèntica, tractant de mantenir-se com a bon bíped sobre el gel esvarós. S'està així durant set hores polars, fins que aconsegueix assolir la verticalitat. L'altre descansa tranquil·lament, assegut sobre una motxilla.

YNGWIE.- Gel del dimoni! Serà possible... no haver pensat abans que això es congelaria!

Més calmat, fa una ullada al seu voltant. Es trau les ulleres de protecció solar.

YNGWIE.- I ara què! Eh? Tan sabut que ets! Ara què? Com creuem això? Un canal d'aigua que no s'ha congelat!

Intenta llevar-se els esquís, i acaba caient a terra. D'una rabinada, es lleva la motxilla i queda assegut. Mira a un costat i un altre, escrutant l'horitzó.

YNGWIE.- Bé, ja veig que haurem d'esperar que el canal es torne a congelar...

Es lleva alguna peça de roba i l'espolsa per traure's la neu. Aquest moviment crida l'atenció d'ESBJORN, que es posa dret i fa visera amb la mà en direcció a YNGWIE.

ESBJORN.- La mare que em va esterilitzar! Allà hi ha algú! Eh! Eh!

Com que YNGWIE no escolta ESBJORN, aquest agafa també una peça de roba i la sacseja, mentre fa crits inútils enllà.

YNGWIE.- Què ha estat això? Hi ha algú?

ESBJORN.- Eh! Ací! Hola!

YNGWIE.- Hola! Hola! Com va?

ESBJORN I YNGWIE parlen alhora, trepitjant-se un a l'altre

ESBJORN.- On aneu? Vaig creuant el mar, fins a la Bètica. Vinc de l'illa Corona. Disculpeu, com dieu? Digueu-me, digueu-me.

YNGWIE.- Cap on aneu? Estic creuant el mar, fins a l'illa Corona. Vinc de la península. Perdó, com dieu? Parleu, parleu.

YNGWIE.- Que vaig a l'illa Corona, però ja veieu... No puc avançar...

ESBJORN.- S'ha obert un canal d'aigua. Ja sap, passa de vegades.

YNGWIE.- Sí. Deu fer uns... quatre o cinc

ESBJORN.- (*Ràpid.*) Nou metres i mig d'ample. No sou gaire destre amb les distàncies, eh? Aquest canal d'aigua es va obrir fa sis dies. Ho palesen les marques estratificades a les cares interiors del tall. Un augment imperceptible de temperatura, i en un no-res les esclotxes al gel són gegantines, i molt profundes. L'aigua deu estar a un grau o dos sobre zero.

YNGWIE.- (*Bocabadat.*) Ah... Jo molt bé, gràcies. I vós esteu bé?

ESBJORN.- Estic estable.

YNGWIE.- (*Fa que sí amb el cap durant una hora polar.*) I... no heu intentat buscar un pas més estret?

ESBJORN.- Aquestes esclotxes poden tenir centenars de quilòmetres. No val la pena encabotar-s'hi.

YNGWIE.- I aleshores, què? Ací s'acaba el vostre camí, i el meu?

ESBJORN.- No necessàriament. Si la temperatura baixa uns graus l'aigua del canal es congelarà i serà practicable, com les plataformes sobre les quals vós i jo estem ara.

YNGWIE.- I quant de temps hem d'esperar, si no és indiscreció?

ESBJORN.- No hi ha forma de saber-ho, però de moment llueix el sol. Així que caldrà que els núvols facen aparició.

YNGWIE.- Vós... esteu esperant també que aquesta aigua es congele per poder creuar i... continuar el camí?

ESBJORN.- Sí. Fa tres dies i mig. Més val que us relaxeu.

YNGWIE fa cara d'espant. S'asseu.

YNGWIE.- Veniu de lluny?

ESBJORN.- De l'illa Corona. I vós?

YNGWIE.- De Pedrafosca. A la península. No la coneixeu, no?

ESBJORN.- No, no la conec.

YNGWIE.- No heu estat mai a la península?

ESBJORN.- No. I no hauríeu de dir-li península. No és una denominació gaire exacta.

YNGWIE.- I com li he de dir?

ESBJORN.- Doncs, si no vaig errat, vós deveu ser de l'illa Bètica. Quant de temps heu tardat a arribar ací?

YNGWIE.- Cinquanta-set dies. No, cinquanta-vuit. I ja sé que es diu illa Bètica, però...

ESBJORN.- És el que em temia. És la serralada que queda més a prop d'ací. Alguns nostàlgics continuen dient-li península, pel costum, però fa anys que la pujada del nivell del mar va ocasionar que la Península Ibèrica quedàs reduïda a cinc illes: la Cantàbrica, la Pirenaica, la de l'Urbión, la Central i

YNGWIE.- la Bètica. Sí, conec les quatre illes que abans eren península: encara he anat escola, jo, sabeu? A la Bètica hi ha un parell de pobles amb escola, i jo hi vaig anar a una que es deia...

ESBJORN.- Així doncs també haurà sentit a parlar de l'escalfament global, veritat?

YNGWIE.- Sí, allò de la calor, no? Fa no sé quants anys, perquè

ESBJORN.- Quatre-cents vint. I sabrà així mateix que l'escalfament global de fa quatre segles va fondre tot el gel del planeta, i això va fer augmentar el nivell del mar en un quilòmetre.

YNGWIE.- És clar que ho sé, i a més...

ESBJORN.- I que la pujada del nivell del mar un quilòmetre va deixar els continents reduïts a simples illes i arxipèlags.

YNGWIE.- Illes i arxipèlags, sí: de mil metres d'altitud en avall va quedar tot submergit sota...

ESBJORN.- I també haureu après que dos segles més tard de l'escalfament global, és a dir, just ara fa dos-cents anys, hi va haver la vint-idosena glaciació global, i que tots els oceans i mars del planeta que havien pujat el nivell un quilòmetre es varen congelar per complet en un obrir i tancar d'ulls, i que així estan les coses ara mateix: els oceans són de gel. I gràcies a això vós i jo podem caminar per sobre i anar a qualsevol racó de la Terra. Heu estat a les illes turques? Estan només a setanta dies a peu d'ací, en aquella direcció.

YNGWIE.- Vint-i-dosena? Hi ha hagut vint-i-dues glaciacions? No sabia que n'hi hagués hagut tantes. (*És el seu pensament qui parla.*) ¿Vint-idues glaciacions i escalfaments que han anat succeint-se uns Carrere els altres sense que res ni ningú els pogués aturar... en... quants anys?

ESBJORN.- Dos mil milions.

YNGWIE.- ¿Vint-i-dues glaciacions i escalfaments que ni les forces de la naturalesa no han pogut aturar en dos mil milions d'anys, i la Humanitat, una colla de simples mamífers sense pèl que perdem l'equilibri sobre el gel, en només setanta anys ens vàrem ocupar de provocar tot això, que ara està congelat i no hi puc passar per aquesta merda de canal d'aigua? (*Tràgic.*) Però com ha pogut passar? És que la Natura no ens va fer prou intel·ligents? És que resultarà cert que l'esgraó perdut entre el simi i l'home som nosaltres? Per què cap ésser humà, més capacitat que la resta, hi va fer res? (*A llàgrima viva.*) Com és possible que l'home s'autodestruís davant la passivitat absoluta de Batman, de Spiderman, de Harry Potter?

ESBJORN.- Era una qüestió de... gestió econòmica.

YNGWIE.- (*Pensa. Es calma.*) Té raó. No hi va quedar altre remei. (*Emocionat.*) Els nostres avantpassats no tingueren cap culpa, va ser pura supervivència...

ESBJORN.- L'escalfament global de fa quatre segles va ser un fet necessari, inevitable. La pol·lució, la destrucció de les capes protectores de l'atmosfera va ser una conseqüència ineludible de la lluita per la supervivència humana.

YNGWIE.- És clar... Com es pot imaginar la vida sense electricitat, sense aigua corrent, sense crema reafirmant amb oligoelements...? Però se'ls hi va anar la mà, home! Tampoc calia arribar tan lluny! Que ara jo no hi puc passar! Mireu com ha quedat això!

ESBJORN.- És normal. Mireu: l'illa Bètica, és a dir, el que queda de l'antic Sistema Bètic, es troba a tres-cents quilòmetres al sud-oest. I a cent setanta quilòmetres en l'altre sentit està l'illa Corona. Esteu, per tant, a més de dos terços de camí entre el vostre origen i el vostre destí.

YNGWIE.- (*Mirant a una banda i altra.*) He fet tres-cents quilòmetres? I me'n queden cent setanta més? Em cague en l'estat sòlid de la puta aigua i l'hidrogen que la va parir! Però si les antigues illes... com es deien...?

ESBJORN.- Balears.

YNGWIE.- Balears eren jurisdicció de la península! Com pot estar tan lluny! Si ho arribe a saber me'n vaig cap a l'Àfrica, com tots els altres, amb un trineu col·lectiu d'aqueixos! (*Plorós.*) Allà se'n va tothom, sap vosté? A l'Àfrica, a l'escalforeta, és on se'n van tots, i jo ací!

ESBJORN.- A l'arxipèlag africà hi ha un parell de graus més que ací, és cert, però tampoc es pense que és el paradís. Per aquelles latituds no estan gaire acostumats a viure sobre la neu: (*enutjat*) esquien descalços, van amb el cap descobert, i amb aquell to de pell els gats salvatges els distingeixen a cinc-cents metres... Viuen sense ànsia! No duraran gaire. Sabeu com es deia abans l'illa Corona?

YNGWIE.- Mmm... Mallorca, no?